

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Κάποιος δικός μου, πανοσιτήκε στη Γαλλία και ζή, από καιρό, σε μιὰ Γαλλική επαρχία. Έκει, άνασκαλεύοντας την κλειμένη κάμαρα, ενός παλιού πύργου όπου μένει, έβρήκε ένα παπιάλαιο, κτρινασμένο βιβλίο, γραμμένο Γαλλιστί και Έλληνιστί. Η γαλλική γλώσσα είναι, ή παλιά, ή μεσαιωνική, και θα ήταν δύσκολο να τη διαβάση κανείς, αν δεν ήταν στην άντικρινή οσλίδα, ή ελληνική μετάφρασις. Άλλα και τα ελληνικά είναι τα ομπεπλεγμένα Βυζαντινά. Το βιβλίο αυτό είναι γεμάτο περιεργες ιστορίες, από τις άποισ, πολλές, θα δημοσιεύσουμε εις το «Μπουκέτο». Σήμερα, σάς χαρίζουμε, την «Ιστορία του Σταύρου». Λογία παράδοσι, άγνωστον αν είναι ελληνική παλιά ή φράγκικη μεσαιωνική.

ΣΤΑΥΡΟΥ

παι, που έπρεπε να είναι τόσο μεγάλο, ώστε στάθηκε αδύνατο να βρούν δέντρο για να το κόψουν άπ' αυτό σ' όλο το άσος που το άναζητήσαν.Μόνο το γέρινο και σεβαστό έζεινο δέντρο μπορούσε να το προμηθεύση.

Άποφάσισαν να το κόψουν. Το πελέησαν, το πλανήσαν και έκαναν ένα δοξάρι, 32 μέτρα μακρός. Όταν όμως θελήσαν να το βάλλουν στην οικόδομη βρέθηκε κοντύερο, κατά ένα μέτρο. Το κατέβασαν πάλι και το μέτρησαν. Τώρα βρέθηκε τριάντα ένα μέτρο. Θελήσαν να το ξαναβάλλουν στη θέσι του. Είχε γίνει κοντύερο. Το κατεβάζουσαν και το ξαναμέτρουσαν. Βρέθηκε τώρα είκοσι εννέα μέτρον.

— Μαγεΐες ειν' όλα αυτά ! Είπαν οι μαστόροι. Και θυμομένοι το αφήσαν σε μιὰ μεριά, γιατί δεν μπορούσαν πουθενά να το χρησιμοποιήσουν.—Έπειτα από καιρό, το βάλλαν σάν γεφύρι, στο χείμαρρο του Σιζρέ, για να περνάν οι διαβάτες.

Ένας από τους διαβάτες αυτούς, έτυχε να είναι ή βασίλισσα του Σαβάρ. Ήταν κατά την εποχή που είχε άκούσει πολλά για τη σοφία του Σολομώντος και πήγαινε να θαυμάση και να έπισκεφθή και τον ναόν του.—Έτσι έπρεπε να περάση με την άκολουθία της, στον χείμαρρο του Σιζρέ.

Τη στιγμή όμως που θα πατούσε το γεφύρι είδε με τη φαντασία της, το μεγάλο δοξάρι να ύψονεται, να λαμβάνη τρομερές διαστάσεις στο στερεώμα και άπάνω είδεν να κοιμάται τον τελευταίον ύπνον του που έλαμπε όσάν τον ήλιον και φώτιζε, με μιὰ πλημμύρα από φώς, όλη τη γήρη πλάσι.

Η βασίλισσα του Σαβάρ που ήταν και λίγο μάγισσα, το εύλαβήθηκε το ξύλο έζεινο, έπεσεν αυτή και όλη ή άκολουθία της και το προσκύνησαν και λοξοδρομιάντας πέρασε από άλλο, μακρυνό γεφύρι.

Σάν έφθασε στο άνάκτορο ειδοδοίσησε τον Σολομώντα για ότι είδε και προαισθάνηθηκε.

Ο Σολομών άμέσως προείδε, ότι το ξύλο αυτό θα γινόταν μιὰ ήμερα το όργανο της καταστροφής του έβραϊκού βασιλείου.—Για ν' άποφύγη δε της τήξης τα γραμμένα, πήρε το ξύλο, άπ' το χείμαρρο και το έθαψε σά έγκατα της γής.

Άλλά στο μέρος που το κατέχωσε, άνεβλυσε νερό άφθονο και σχηματίστηκε ή λίμνη Βηθαϊδά. Όποιος λουζόταν σ' αυτή, όσο άρρωστος κι' αν ήταν, ότι πληγή κι' αν είχε, γινόταν καλά. Και τούτο, γιατί στον πυθμένα της λίμνης ήταν το ξύλο, από το δέντρο της ζωής...

Χρόνια πολλά πέρασαν που το ξύλο έμενε, έκει κάτω, στον βυθό όρατο.

Μιὰ ήμερα όμως έγινε τρομερός σεισμός και το ξύλο άποπάσθηκε από τα έγκατα της λίμνης και άνέβηκε στην επιφάνεια. Τριζυμία μεγάλη έπιασε τότε το νερό. Κι' ενώ τα κύματα χτυπιώντουσαν το ένα με το άλλο, ένας άνθρωπος περνούσε γύρω-γύρω στην άκτι, κυττάζοντας το δέντρο και ζητώντας κάτι τι.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο δήμιος. Ζητούσε ένα μεγάλο ξύλο για να κάτσει άνα σταυρό.

Ήταν το έτος 785 από κτίσεως Ρώμης και βασιλείων στην αιωνία πόλη ο Τιβέριος. Τήν έσπέρα της προηγουμένης, συνελήφθη από τους στρατιώτες του Σνεκδορίου, ένας προφήτης Γαλιλαΐος, που λεγόταν Χριστός και κατηγορείτο «επι βλασφημίας». Κατεδικάσθη «εις τον διά σταυρώσεως θάνατον».

Ο δήμιος ζητούσε το όργανο του μαρτυρίου. Είδε το τεράστιο δοξάρι, που σάν χαμάληδες, τα μεγάλα κήματα, το φέραν έξω στην άκτι. Έζάλειαν άμέσως χωρικούς, το έπληραν και το κουβαλήσαν έξω από την Ίερουσαλήμ, σ' ένα γιμνό βουνό, όπου το λέγαν Γολγοθά !

Τη φορά αυτή το ξύλο, δεν άλλαξε μέγεθος, ούτε μεταβλήθηκε διόλου. Έλαβε το σχέδιο, που θελήσαν να του δώσουν. Κι' άπάνω σ' αυτό έξεραμάσθη ο Χριστός !...

Πολύς καιρός είχε περάσει από τότε που ο πρώτος άνθρωπος διάχτηκε από τον επίγειο Παράδεισο. Ο Άδάμ επί 432 χρόνια έξοσσε στην κοιλάδα του Έβρουσος.

Μιὰ ήμερα, εκεί που πότιζε τα φυτά του, κατάκοπος καθώς ήταν ξεπλώθηκε να ξεποσάση καταγής, και ξεπλωμένος άναλογίζοταν τα κακά που γεννήθηκαν και που θα γεννούντουσαν στον κόσμο, από τη μεγάλη άμαρτία, που έκανε αυτός.

Με τις συλλογές αυτές, βαρέθηκε τη ζωή του, και φώναξε τον γυιό του Σιθ.

— Παιδι μου, του είπε, πήγαινε στον Χερουβεΐμ, τον Άγγελο του Παραδείσου, που βαστώντας το δικαιοσπαθί, φυλάει το δένδρο της ζωής και είπέ του πως βαρέθηκα πλέον να ζω, και τόνταρακαλώ να μου στείλη τόν«οΐκτον», που μου ύποσχέθηκεν ο Θεός, σάν με έδωξε από τον Παράδεισο.Πορεύου προς άνατολάς και εκεί θα εύρης μιὰ κοιλάδα, που θα σ' όδηγήση στον Παράδεισο. Για να μη χάσης τον δρόμο σου, άκολουθήσε από ίχνη των βημάτων μας, έμένα και της μητέρας σου, που άφησαμε από έξωοισθήχαμε από το Παράδεισο.Ή γη άπ' όπου περάσαμε έχει καει,γιατι τόσο μεγάλο ήταν το σφάλμα μας. Όπου έπατήσαμε, δεν έβλάστησε παιδ χορτάρι.

Ο Σιθ άνεχώρησε, βρήκε τον δρόμο, κι' έφθασε έμπρός στον άγγελο, ο όποιος του άνοιξε τη θύρα του κηπου, ο όποιος είχε κλειστεί για πάντα για τους άνθρώπους. Έκει μέσα είδεν πολλά και θαυμαστά και στη μέση μιὰ κρήνη, από την όποιαν πηγάζουν οι τέσσαρες μεγάλοι ποταμοί, που ποτίζουν τον κόσμο. Και κοντά σ' αυτή την κρήνη, ένα δέντρο με πολλούς κλάδους, άλλα χωρίς φλοιό και φύλλα. Το γιμνό αυτό δέντρο, ήταν το δέντρο του σφάλματος του πατέρα του και της μητέρας του.

Ο Άγγελος του είπε : — Από το δέντρο τούτο, θα έρθη μιὰ ήμερα, ο «οΐκτος» που ύποσχέθηκε ο Θεός εις τον πατέρα σου. Ή ήμερα αυτή, δεν έφθασεν ακόμα. Θα φθάση έπειτα από 2.500 χρόνια. Νά, πάρε ένα σπόρο από τον καρπό του. Σάν άποθάνει ο πατέρας σου, και αυτό δεν θ' άργήση να γίνη βάλε εις το στόμα του, τον σπόρο αυτό. Θα φυτρώση ένα μεγάλο δέντρο, που θ' άργήση όμως να καρποφορήση. Όταν το δέντρο αυτό δώση καρπούς, τότε θάρθη ή σωτηρία.

Ο Σιθ έφυγε κλαίοντας. Ότι ο Άγγελος προείπε, συνέβη. Ότι διέταξε, έγινε.

Ο Άδάμ άπέθανε σε τρεις ήμέρες και το δέντρο έφύτρωσε άπάνω άπ' το μνημείο του. Το δέντρο αυτό, που μεγάλωνε χρόνο σέ χρόνο, μονάχα στην εποχή του Άβραάμ, άπόχτησε καρπό.

Χιλιάδες χρόνια περάσαν από τότε. Λαοί νέοι ήσαν και λαοί άρχαίοι χάνηκαν. Ή ιστορία αυτή είχε λησμονηθή. Και όμως στην Ίουδαία, ήταν ένα μεγάλο δέντρο και θαυμάσιο, που ήταν από χιλιάδες έτη φυτρωμένο. Κάτω από αυτό κάθησε ο Δαυιδ και έκλαψε για τις άνομιες του και συνέθετε τους ψαλμούς του. Το παράξενο αυτό δέντρο, ούτε καρπούς, ούτε λουλούδια, ούτε σπόρους έβγαζε. Ήταν, χωρίς να το γνωρίζη το δέντρο του Άδάμ. Σάν πέθανε ο Δαυιδ, ο Σολομών έχτισε τον περιφωμο ναό. Το έργο του, πλησίαζε να τελειώση και μόνον ένα δοξάρι έλει-

